

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
in jih ne vrača.

Posamezna številka 20 vin.

OSF.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafllove ulice 5,
I. nadstr., upravnništvo pa pravtam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Ljubljanski škof poizkuša avtomobil H3 h^s,

ki bo vozil izpokorjene slovenske grešnike naravnost v presveta nebesa. Nobel!

Iz seje celovškega mestnega sveta.

Mestni oča:

Nevarnost preti nam po progi novi: Slovenci prodirajo v naše doline; že v strahu so naši germanski bogovi, Slovenec že vstaja, Nemec pa gine! Da torej ohranimo si spakedranke, ki z muko zvarili smo jih iz poštenih slovenskih imen kot mične uganke, postavljajmo table po vsej deželi! To službo poverimo dičnemu društvu planincev germanskih in dajmo podporo dostojno mu! Potlej, častiti očetje ponemčen bo Rož čez par let skoro, in vsak bo hvalil naše početje.

Mestni ata:

Predlagam desetkrat tisoč kron planincem nemškim takoj za poklon.

Mestni papa:

„O bravo, bravissimo patriae pater, tako častimo Germanijo mater! Desetkrat tisoč... Naj bo odobreno!“

Blagajnik:

Preslavna gospoda, oj čujte še eno! Ideja je lepa, a v kasi — **ni nič**, oj, niti beliča...

Vsi mestni očetje:

To je hudič!“

(Mučen odmor.)

Glas z galerije:

„Da ne bi zastoj se revčki potili, predragi očetje, moj svet poslušajte: nemara — **Slovenci** bi vam posodili umazane krone? Oj, le poskušajte — Es wäre nicht ohne!“

F. Plemič.

Strašne sanje našega škofa.

Ves premočen je vstal naš Tone in tako plašno je gledal, da ga je vprašal strežnik, če naj gre po zdravnika in če je njegova „Prevzvišenost“ morebiti pila preveč lurške vode. Ko se je Tone malce oddehnil, je poslal Koblarju v Kranj poziv, naj pride k njemu s prvim vlakom.

Koblar je prišel in škof mu je govoril takole:

„Sanjalo se mi je, da je umirala na Dunajski cesti silno bogata gospa in nameravala voliti vse svoje ogromno posestvo škofovim zavodom, če pridem ob smrtni uri jaz k njej. Hitro sem dal zapreči, pa hajdi po Stritarjevih ulicah proti Frančiškanskemu mostu! Pred mostom pa sta se ustavila konja in mi zarezgetala, da, zvesta mojim naukom, ne marata mimo Prešernove muze. — Obrnila sta se in dirjala proti Hradeckemu mostu, tam pa zopet obrnila, češ, da ju

je strah čez ta most, ker sta se enkrat tam splašila in me vrgla na tla, da sem si temeljito pretresel možgane. V divjem diru sta me peljala do sv. Jakoba mostu; ta pa je bil napol razdrt, ker so ga popravljali. Sama sta zavila konja po Karlovski cesti okoli Gradu in pridirjala pred Šempetrski most. Tu sta se zopet ustavila, ker sem pri oddaji fare sv. Petra nagrmadil toliko napak. Mimo župniškega vrta kar nista hotela in dirjali smo po Poljanah na Jubilejski most. Sredi mostu sta z vozom vred skočila v Ljubljano! — Ko sem padel v vodo, sem pomolil vrat iz vode in slišal, kako sta tožila obadva moja belca, da ju je gnal obup v gotovo smrt, ker sta vozila čez most, ki ga ni hotel blagosloviti svoje glavni ljubljanski škof.

Ko sem to slišal, sem začel gagati in sem umrl. Na onem svetu pa sem srečal gospo z Dunajske ceste, ki je tudi pravkar umrla. Povedala mi je, da je zapustila vse premoženje „Sokolu“ in drugim narodnim naprednim društvom.

Odgovoril sem ji resignirano:

Umreti, sestra, težko ni, pustiti d'narce, — to boli!

Carissime amice, ali niso bile to hude sanje?“

Lajik.

G. Otrobar govori.

Pretekli teden sem se odpovedal posvetnim mislim ter se pečal le z vernimi dušami in njih usodo. K temu razmišljanju me je napotil uvodni članek tržaškega „Novega Lista.“ Članek mi je zagrenil mojo običajno merico cvička. Strašne stvari me čakajo po smrti, ako smem verjeti „Novemu Listu“:

„Če ima duša majhne grehe, mora v vice. Trpljenje vernih duš je dvojno. Najpoprej trpe v ognju grozne muke.

Mnogi slučajji iz najbolj zanesljivih virov nam kažejo, da duše res trpe v ognju. Sv. Brigita nam pripoveduje, da

je videla dušo oblečeno v ognjeno telo. Duša druge pokojnice, po imenu Terezija, je vžgala vrata s svojo gorečo roko.“

Potemtakem so duše prav nevarne zlasti slamnatim streham. — Tolaži me samo to, da imamo svetnika sv. Florjana in njegovo „Vzajemno zavarovalnico.“

In do sodnega dne bodo trpele duše v vicah! Prava enakopravnost to nikakor ni! Ako upoštevamo čudna znamenja čudnega časa, draginjo mesa, rano zimo, razširjevanje abstinence med duhovniki itd., moramo reči, da se bližamo sodnemu dnevu. Spričo tega naredim v primeri z Abrahamovimi očaki prav dobro „kupčijo“ ker se bom vical mnogo manj tisočletij! —

Da, bliža se konec sveta, ker je že preveč pregrešen. Pomislite, kaj se je pred kratkim pripetilo katoliški devici v Ljudski kopeli. Kopala se je na moški strani. Ni še bila gotova, kar zagleda eno (?) glavo ki na njo gleda in jo opazuje. Kopala sta se zraven nje dva fanta. — In sramežljiva Suzana vzklika v „Slovenca“: „Kako slabo se oskrbuje (?) in pripušča ljudi k pohujšanju!“ — Sedaj pa ne vem, ali se je katoliška Suzana pohujšala nad fantovo glavo, ali pa fant nad njo, ker „še ni bila popolnoma gotova.“

Toda bodisi kakor že hoče, sv. pismo pravi: Pohujšanje mora priti, toda gorje tistemu, po katerem prihaja. Bolje bi bilo, da si priveže mlinski kamen na vrat ter se potopi v najglobokejšem morju! — Ker od fantove glave menda vendar ni prišlo nobenega pohujšanja, se bo morala z mlinskim kamnom sprijazniti le katoliška Suzana!

Najbolj pa sem se prestrašil na koncu notice z grožnjo: „**Nočemo se več kopati!**“ Potemtakem dobe ljubljanski lemenatarji med katoliškimi devicami fanatičnih tekmovalk! —

Državna zbornica je prevzela novo koncesijonirano obrt v zakup. Dunajski prekajalci in klobasarji so začeli stavkati ter so poslali deputacijo k ministrskemu predsedniku. Baron Beck pa je deputacijo odslovil s prijaznimi besedami: „Izhajali bomo že tudi brez vas! V parlamentu imamo dovolj mož, ki znajo izborni klobasati in klobasariti. V sili pa jim priskočim na pomoč še jaz sam s svojimi nemškimi ministri. Saj smo srečno dognali volilno reformo, ki tudi ni drugega, kakor orjaška **klobasa** brez konca in kraja.

Pred kratkim se je kazal po Ljubljani sloveč govorilec s trebuhom. Kakor da bi bilo to kaj posebnega! Saj tudi jaz ne bi mogel govoriti brez trebuha! Pomarančar je mnogo večje čudo, ker ima velik trebuh, pa vendar ne zna govoriti!

Čudni ljudje živijo po dvorih. Rumunski kralj ima tako slab želodec, da more uži-

vati le še čokolado, in vendar potrebuje par milijonov za svoje „najvišje“ potrebe. Koliko bi zahteval šele, ako bi imel tako dober želodec, kakor ga imajo gospoda po naših župniščih! Še večje čudo nam je odkril „Slovenec“ pretekli petek, ko je poročal, da je bil pokojni nadvojvoda Oton rojen leta 1876, in se poročil že leta 1886.

Jako me je presunilo tudi prerokovanje dnevnika „Mittagszeitung“ ki piše, da so kralju Petru škrti dnevi. Prijatelji v gostilnici so me potolažili, da je „Mittagszeitung“ gotovo zamenjala kralja Petra s kraljem Gambrinom. Gambrina bodo namreč primorali, da demisionira zaradi povišanja doklade za pivo. Bog mu daj večni mir in pokoj, meni pa še četrt cvička, Marička! **B.**

Prebrisana nevesta.

Siromašna zaročenca sta prišla pred sveto mašo v cerkev, da ju prečastiti župnik vpreže v težki jarem, v jarem, ki združuje spola.

Ker sta bila siromaka, siromaka brez denarja, sta prosila, da bi župnik ju poročil kar brezplačno.

Toda župnik sivolasi hotel je takoj nagrade: „Celo uro traja maša, medtem lahko preskrbita si potrebnega denarja. Vesta, tukaj v naši cerkvi brez plačila ni poroke, ni poroke brez petaka!“

Župnik šel je k žrtveniku. Siromašna zaročenca sta pa nemo predse zrla ter sta le premišljevala, kje dobila bi denarja?

Kar nevesta se nasmehne, se obrne in odide skozi zakristijo v mesto. — Šele konec svete maše se odtod je povrnila, nov petak je za poroko oderuhu izročila.

Far denar je pred oltarjem spravil hipoma v bisago ter poročil zaročenca, zaročenca siromaka.

„Lepa hvala, prečastiti!“ rekla mu je po obredu, „novce sem vam že oddala — tu pa je zastavni listek od najlepše vaše suknje, suknje tople, dragocene, ki med mašo je visela tam na klinu v zakristiji!“ —

Župnik je zelen od jeze dolgo motril listič beli, poročena siromaka sta vesela šla domov...

Z.

Nedolžno veselje.

Nadškof Stadler! Zakaj si tako čudno vesel, carissime amice?

Škof Bonaventura (si mane radostno roke:) Že zopet nisem zadel ničesar s svojimi srečkami!

Nadškof Stadler: In to te veseli tako neizmerno?

Škof Bonaventura: I kaj pa, ljubi Jožek!

Če bi bil zadel kakšen dobiček, bi bil moral plačati ta in ta dolg! Če bi bil pa zadel glavni dobiček, bi moral plačati velik kos svojih dolgov! Torej, ha, ha, ostanemo, kakor smo b'bli! Ha, ha!

Nadškof Stadler: Dobro sem te učil!

Škof Bonaventura: Noli me tangere —

Nadškof Stadler: Noli me tangere! Tudi jaz sem zadolžen. Pijva torej — bratovščino! **C.**

Gizdalinski in Frakoslav.

— Zakaj si se pa oblekel tako po zimsko?
— Vtem —e— strupenem času —e— draginja, kamor —e— pogledaš — koga, hudiča, ne bi —e— zeblo?

Upravičene slutnje.

Mlada Neža je pridno zahajala k mlademu kaplanu v župnišče.

„Ta pa mora biti pač huda grešnica, ker se mora izpovedovati tako pogosto!“ si je mislil cerkovnik.

In glejte, po devetih mesecih je potrdila znana babica mežnarjeve slutnje.

Fred.

Nič čudnega.

— V Ljubljani se je kazal mož, ki govori s trebuhom.

— To ni nič takega! S trebuhom govore po Kranjskem že od nekdanj gospodje bisagarji; njih trebuh ima vselej prvo in zadnjo besedo! **F. Pl.**

Izborna kupčija.

Župnik Trdoglav: No prijatelj, kako uspeva tvoj konsum?

Župnik Trebuhar: Dobro; ne more bolje. Spravil sem ga na boben. Jaz imam v žepu 5000 K, backi naj pa plačujejo. No, koliko pa imaš ti dobička?

Trdoglav: Sedaj šele 2000 K; ko bom pa imel 5000 K, potem pa naredim s konsumom pravtako kakor ti.“

Miloš.

Povejte, črni modrijani!

Povejte, črni modrijani, ki ste okrog „Slovenca“ zbrani in vanj odkladate laži, obrekovanja in reči, katerih bi celo cigani se sramovali: ali vi, ki si odpuščate sami vse svoje podle lumparije, nesramnosti in hudobije ne obžalujete nikdar?

In poravnati vam ni mar krivic in škode, ki ob vsaki priložnosti jih za denar grmadite nam med rojaki?

Povejte, kaj je čast, poštenje, kaj lepo zgledno je življenje?

Povejte vendar, kaj v očeh je vaših lopovstvo in greh, kaj so nebesa, kaj pekel?

Povejte, kam bo rod prišel, če vam kar slepo bo verjel?

Sršen.

Iz Carigrada.

Sultan je naprosil avstrijsko vlado, naj mu pošlje dvanajst najodličnejših mamelukov; zanje ji ponuja dvanajst svojih evnuhov.

Nehvaležen grešnik.

Župnik: „Kaj, samo dva para klobas? — Ko sem te odvezal tvojih velikih grehov, sem si mislil, da se pokažeš vrednejšega moje izredne milosti!“ **Fred.**

Zadovoljni Kranjec.

Pred kratkim sem bil v ljubljanskem hotelu. Tam je priganjala gospa svojega soproga iz preprijetne družbe domov, prav takrat, ko se je revež zabaval najlepše. Kaj takega se meni ne more pripetiti nikoli ne! In potem še zabavljajo celibatu. Osli!

Korist poslanstva pri ministru ali — no, potem pa že!

— Ekscelenca! Klanjamo se —
— Že vem, že vem! Vam torej ni prav... Informiran sem...
— Pardon! Mi bi radi...
— Slavna gospoda, prosim lepo —
— Ekscelenca, izvolite samo dovoliti, da...
— Že razumem, že razumem!
— Mi bi radi le...
— Prosim lepo, in kar zahtevate...
— Dovolite, excelenca, samo to bi vam...
— Po vaših shodih in tako dalje, hm...
— Ponižno prosimo, excelenca! Blagovolite nas poslušati vsaj nekoliko!
— Prosim, prosim, gospoda! Po vaših shodih, e, sem hotel reči, da mi je vse en pes — vi ste Slovenci — no prav — aha, da mi je vse en pes, en pes, ali mi kaj verjamete ali ne!
— Ali! Ekscelenca, mi bi
— Vi bi?
— Mi bi zaradi jezuitov...
— A—a?
— Mi bi povprašali najpokorneje zaradi jezuitov, ali naj se še naseljujejo ali...
— A, potem pa! Gospoda! Zakaj pa mi niste povedali tega takoj početkoma! Prosim, blagovolite sesti!

C.

Nov način.

A: Slišal sem, da bodo imele nune velikanski hotel. Čemu pa?

B: Bera propada, zato je treba začeti na drug način.

Fred.

Edino zveličevalna uniforma.

— Kako lepo je naredil ta gardni stotnik! Prav privoščim Nemcem to blamažo! Bo vsaj nekoliko ozdravilo suženjsko pokorščino nemško.

— Ne govori tako! Mi se damo v Avstriji še bolj blamirati, sicer ne od cesarske ampak od papeške garde. Uniforma — in nič drugega! **Satyr.**

Velecenjenim gg. naročnikom naznanjamo, da izide letos le osem številčk II. letnika „Osinega“.

Uredništvo in upravništvo.